

kunne finde utilstrækkeligt motiveret. Vi have med Hensyn til det strenge Cellesystem i vort Land kun meget ringe Erfaring; det er allsaa gaaet over som Kjendsgjerninger fra andre Lande. Det er det, som man ved at betragte Forholdene i Almindelighed er kommen til, der har været det Afgjørende. Jeg er overbevist om, at min ærede Collega anseer dette System, som er opstillet i Lovforslaget, for i og for sig at være det rette, det, som Fangerne ere bedst tjente med. Men jeg kan ikke undlade at gøre opmærksom paa, at det er heldigt, at Spørgsmaalet om Beføstningen stemmer overens med, hvad der med Hensyn til Fangerne ansees for det Bedste. Bredsløselisefængsel har, saavidt jeg erindrer, kostet 700 000 Rb., og i disse Spørgsmaal spiller det Dekonomiske en stor Rolle. Jeg seer vel, at Systemet modificeres, men jeg troer ikke, at man ved at udsætte at tage Beslutning vil komme til noget videre Resultat. Jeg tvivler meget paa, at Spørgsmaalet, selv om det blev gjort til Gjenstand for en saadan Undersøgelse, i Mellemtiden, at det vil føre Landsthingets Medlemmer synderligt videre til næste Session. Det turde ogsaa være, at hvis det skal stilles saaledes hen, og man skal gennemføre Systemet i sin hele Strengthed, vilde det være et allfor betydeligt Beløb at bevilge, saaledes som det er foreslaaet af den ærede Rigsdagsmand. Jeg troer, at det Sikke ved det af ham stillede Forslag er, at Reformen vil standse, og at man ikke faaer den Forandring ved Fængslet i Viborg, som efter Lovforslaget, som det nu foreligger, vil kunne foretages i indværende Aar; hvorimod jeg nærer den allerhøieste Grad af Tvivl om, at man vil komme til at gennemføre Cellesystemet i det Omfang, som den ærede Landsthingsmand anseer rigtig.

Ordføreren: Jeg skal ikke optage Kampen om Cellesystemets Fortrinlighed, anvendt i sin fuldstændighed, men jeg har vedkjendt mig den Mening, at det for en Deel Fanger maatte kunne undværes, at der paa 900 Forbedringshuusfanger, maatte kunne være 300—350 Fanger, for hvilke det kunde undværes, ja endog være skadeligt, og for hvilke Beføstningen ikke vil staae i Forhold til det, der udrettes derved.

Den Mening skal jeg imidlertid ikke videre gjøre gjældende og ikke optage Kampen om Systemet. Men naar den meget ærede 2den Landsthingsmand for 10de Ræds (Rehmann) har udtalt, at Systemet aldeles feirrigt har bestaaet sin Prøve, kan det dog ikke være ham ubekjendt, at denne Paastand meget bestemt bliver modsiget fra andre Sider. Saavidt mig bekjendt, er det egentlig kun i Belgien, at det er fuldstændig gennemført. Det er gennemført i England, men kun for meget kort Tid — jeg troer, at 9 Maaneder ere det Høieste, det maa anvendes i det Hele. — I Norge er det gennemført, men paa den Maade, at medens man har beholdt Cellerne, som engang vare indrettede, anvender man den store Modification, at Sammenlignet mellem Fangerne ikke er udelukket. I de tydske Stater er man næsten alle Steder kommen tilbage fra Systemet, enten ved at lempe det, hvor det fandtes, eller lade det fuldstændigt bestaae paa enkelte Steder, og slet ikke anvende det andre Steder. Forholder dette sig saaledes, hvad jeg har Grund til at troe, forekommer det mig ikke, at det har bestaaet sin Prøve, da man enkelte Steder har opgivet dets fuldstændige Gjennemførelse. Jeg tenker her paa det i Resolutionen af 1842 omtalte System; thi det egentlige Isoleringssystem er allerede for mangfoldige Aar siden strafaldet og har ikke været optaget siden nogsleffeds. Den ærede Landsthingsmand holdt sig stærkt til, at §§ 2 og 3, der bestemme Anvendelsen af Fængslerne, tillige bestemte skulde udtale, at det ene skulde være Fængsel, det andet Forbedringshuus. Jeg skal lade det staae hen, hvorvidt det er nødvendigt, men det forekommer mig dog, at det kan være hensigtsmæssigt, at Administrationen ikke aldeles er udelukket fra at benytte samme Fængsel til forskellige Arter af Fanger, da Forstællen, der kan være mellem Fængselsfanger og Forbedringshuusfanger med Hensyn til Behandlingsmaaden, ligesaagodt kan være tilstede mellem Fængselsfanger eller mellem Forbedringshuusfangerne indbyrdes. Det er imidlertid for mig et underordnet Spørgsmaal. Naar den ærede Landsthingsmand mener, at det Hele maatte udsættes, til man var kommen til et Resultat om Systemet, og da først forelægge